

BALLARINOS SITGES

PRENS DE SUSCRIPCIÓ.

Sitges, un trimestre, 1'50 pessetas
Espanya, un any, 7' id.
Extranger, un any, 2'50 pesos (or)

Anuncis, Esquelas, Remitits y Reclams
a preus convencionals

Setmanari català

Redacció y Administració:

Carrer de la Isla de Cuba, 27

FESTAS de NADAL

Vins lligitims de Sitges

de la cullita de

DON FELIP FONT

PREMIATS EN VARIAS EXPOSICIONS

Malvasia seca y dolsa	2'50	pssetas	litre
Moscateu, sech y dols	1'00	»	»
Macabeu, sech.	0'50	»	»
Id. dols.	0'65	»	»

SE GARANTISA LA PURESA

Carrer Parrelladas, 20

La revolució desde dalt

La revolució desde dalt, en el sentit de canviar radicalment el mode de governar aquet país, desterrant del tot el règim centralista, que ha portat a la ruïna a l'estat espanyol, y adoptant un sistema seguit pe'ls Estats que van a la devantera en progrés y civilisació y demanat varias voltas per las regións que no volen viure com las nacións africanas y que's veuen privades de desenrotllar las sevas iniciatives per el conjunt de midas opresivas adoptadas pel poder central del Estat Espanyol, que sembla que's proposi acabar d'una volta ab las úniques manifestacions vitals que's notan en el mateix; no s'ha vist desgraciadament en nostre poble, malgrat las repetidas promesas dels directors dels partits que'ns desgovernan; mes la revolució desde dalt, en el sentit de fomentar l'odi de classes, enviant alguns polítichs sense ànima ab l'encàrrech primordial de promoure las divisions entre el capital y el treball, produint un gran nombre de vagas que habían de produir forsosament que'ls capitalistes retiresin llurs capitals empleats en l'industria, arruinant aixís a molts poblacions de nostra patria y llensant a la miseria a gran nombre de treballadors, pera explotar, últimament, la fam sentida per aquets últims, fentels'hi creure que del seu estat deplorable n'és responsable 'l caràcter egoista que s'han cregut describir en el fabricant català, quan el veritable origen está en las sevas predicacions malsanas, y aquestas predicacions repetidas en meetings permesos y tolerats pels delegats del Govern y publicadas pels periódichs que venen explotant la ignorancia de molts treballadors, encenen las passións dels més exaltats, que, desesperats perque's veuen privats de satisfer las sevas necessitats més perentorias, y creguts de que els culpables de la seva desgracia son els industrials y comerciants catalans, que, mercé als seus trucs s'han pogut crear una posició deshogada; cegos d'entendiment y desitjosos d'acabar ab la tranquil·litat dels que's pensan ser llurs enemichs, han llensat aparatos infernals, que al explotar han produit la desolació y la mort lo mateix en la barraca del pobre qu' en el palau del rich, sentintse únicament

com a nota discordant entre las exclamacions de dolor de las víctimas, las estúpides riallas dels enemichs de nostra patria, que s'omplen de joia cada volta que una desgracia cubreix de dol la regió més trevalladora y progresiva del estat espanyol.

La Revolució desde dalt, en el darrer sentit indicat, o sigui procurant produir desde Madrid la divisió dels habitants de nostra terra, atiant al pobre contra el rich, al treballador contra l'amo, en lloch de procurar els medis de que el fabricant pogués donar treball al major nombre d'operaris possible y que aquestos miressin al amo com un protector y no com un explotador, castigant al que injustament pretengués demostrar lo contrari; la Revolució desde dalt, en el sentit de protegir als perturbadors del ordre social, aquesta Revolució fa molts anys que la sufrim a nostra terra, y darrerament hi ha hagut ocasió de veure una de las sevas manifestacions en el terrible crimen del carrer de Fernando VII, que com els anteriors ha portat el dol y el pánich en els cults habitants de la hermosa ciutat de Barcelona, cap y casal de la industriosa y progresiva Catalunya.

Una prova evidentíssima de que els nostres governants que pregonan «ubi et orbe» la Revolució desde dalt están decidits a continuar pel desastrós camí de llurs antecessors y no s'atreveixin a donar una autonomia *más o menos bienentendida* a las regións que per tenir vida propia l'exigexen, la veyem en la conducta seguida pel govern espanyol respecte als projectes de lley sotmesos en la actualitat a la sanció del Parlament: ens referim al projecte d'Administració Local y al de represió del Anarquisme.

Respecte al primer, tothom sab que encare que 'l referit projecte no sigui ni ab bon tros lo que reclama el nostre programa, té, no obstant, alguns punts que demostren una notable millora respecte la Lley Municipal vigent, donchs ha bastat que las minorías liberals y democráticas del Congrés oloressin que aquet projecte te quelcom de decentralisador, que, com si vegessin que s'els hi escapaba de las mans la menjadora, han posat el crit al cel, y en Maura el gran Maura malgrat la seva energia ha cregut més convenient lluhir la seva oratoria en debats sense importancia que no tenia altre objecte que trovar la manera de que un company seu de ministeri quedés en bona situació dels atachs personals que li havian dirigit.

En quan al segon projecte o sigui el de Represió del Anarquisme, és curiós com el Govern ha procurat confondre l'anarquisme de la manera com s'entén aquí o sigui destruí tot lo que significa riquesas, treball y ordre, ab el Catalanisme, que significa Justicia, Pau y Amor. Está be: si el Centralisme d'una manera més o menos encoberta intenta produir entre nosaltres l'odi, la injusticia y la guerra; procurem nosaltres unirnos més que may aplegats sota la ensenya de la nostra patria, ensenyant a tothom lo saludable de nostras doctrinas, fent veure an'els més indiferents que quelcom de bo te de tenir el Catalanisme quan s'emplean armas tan detestables pera combatre'l.

M.

Pessebre municipal

(VIANDA DEL TEMPS)

—¿Se puede?...

—Ah! ¿és vosté, senyor Llop?

—El mateix; y ¿qué tal? ¿cóm li va, senyor Ventarèta?

—Ja ho pot veure: fresquet com sempre.

—Aixó sí: vosté tot s'ho pren a la fresca.

—¿Qué hi vol fer!

—Res: és un dó que Deu li ha donat; y cuidado, que desde la Festa Major fins avuy n'hi han passat unes de ben grossas!...

—Certament; pro vaja: ja vindrán temps millors.

—Veig que vosté és el mateix de sempre: un home incansable. Creguim que l'envejo; sobre tot al pensar que may pert la confiança en tornar a ser lo mateix, o millor, de lo que ha sigut.

—Ja veurá, ja veurá: aixó... aixó... En fi: vosté, senyor Llop, com és de suposar, voldrá veure 'l pessebre; y li asseguro que li agradará; s'hi han fet una pila de reformas...

—Donchs a veure; que pe 'l pessebre únicament hi surtit de casa, ja que sense véurel no se'm posarian be las neulas ni els turróns.

—Té rahó. Entri, donchs; fassi 'l favor.

—¿Caram! ¡aixó és magnífich!... Y ¿quí és... qui és l'autor de tan bella obra?

—Hombre, senyor Llop, ¡encare 'm farà riure!... ¿quí vol que sigui, home, qui vol que sigui!... Soch jo mateix...

(Ab tanta efusió com *modestia*, abdós es donan una forta encaixada de má.)

—¿Vaya, vaya, vaya! Ja li dich jo que hi ha tingut trassa; ni 'ls que abans es feyan a cal Sr. Huguet!

—No tant, no tant, per aixó... Pro vaja; senzillet, pero está be: Escolti: ¿vol que li deixi uns lentes, que ho veurá millor?

—Cal! No cal; la meva vista ray que arriba molt lluny... Be prou que ho sab vosté. Mes... digui: ¿qué es aquella casa que hi ha en aquella plana?

—Vol dir la que te tan gran balconada? Es la casa del Poble.

—Y ¿quí l'ha feta aquesta casa?

—Jo mateix. Y aquí ahont vosté la veu, de part de fora es molt bonica; mes... de dins, si no hagués sigut un bon patrici, avuy encare estaria pitjor que un corral.

—No ho aparenta pas.

—Oh: en aquest món las apariencias enganyan. Jo, no obstant, ab ella hi he fet un gran negoci; donchs no valguent mes que uns 10,000 duros, ben be n'he tret el doble.

—Ja es tenir *enginy*. Mes... escolti: ¿y aquella altra casa que's veu al cap-de-munt del passeig?

—Alló es l'Escorxador.

—També sembla un edifici bonich.

—Sembla!... Donchs miri: encare está en pitjor condicions que la Casa del Poble; permés que, al igual que aquella, també s'ha pagat com cosa bona.

—Si que, *amigo*, aixó es negoci rodó. ...¿Y tot aquell carrer de palmeres tan macas, que deuen costar una pila de diners....

—¿Que si 'n costan?... ¡Ja ho crech! Calculi que me las han pagadas a preu d' or...

—Y aixó qu' es la Plassa del Mercat ¿tambe?

—No, aixó, no: no m' ho van pagar ni a pes de plata, perque la cosa va surtir-me alló que 's diu: un *poquito desigual*, a causa de que la má mestre va resultar més bona de lo que 'm pensaba, y casi vaig fer cap per mans.

—Y aquella punta que's fica cap a dintre 'l mar?

—Aquella punta me l' hay apuntada també com a una reforma meua, encara qu' en l' apuntarmela 'ls vehíns no hi vegin la punta: el perquè. Y lo mateix podria dirli de aquell pont de allà... ¿veu?

—¡Vaya, vaya! Vosté, senyor Ventureta, se las pensa totes...

—Es clar! ¿donchs de qué 'm serviría l' haberme estripat durant tants anys el cul dels pantalons?...

—Te rahó en aixó; no vull pas *quitarli* la *sabiesa*; per més que també li tinch que dir que ab reformas de aquesta mena l' ha ensarronat massa exageradament vosté al poble que paga 'l gasto.

—Oh, aixó ja ho sabia: no 'm diu res de nou.

—Es ben cert. Ah! ¿y aquella caseta petita que de ja finestra surt una má que ab el dit signa y al portal hi seu una figura de panxa grossa?...

—Ja se 'l que vol dir: el fiellato. Per cert que aixó correspón a la segona part de las *mevas* re...formas.

—¿Y aquell pastor de cara doble que guarda un remat de bens?

—Aquell pastor... aquell pastor... ¡ay! es la meua vida, la meua ánima, la meua ilusió, la meua esperança...

—Crech que li dona molt bon rendiment el remat que pastura...

—Uy! ja ho crech! Tant, qu' es la única salvació que 'm queda. ¡Oh, bens del meu cor! ¡quánt vos estimo!... ¡ay!

(Dels *bondadosos* ulls del senyor Ventureta se'n desprén una llàgrima... seca.)

—No 's desesperi; no 's desesperi... Te 'l cor molt sensible, que tan aviat somica...

—No hi puch fer mes... senyor Llop.

—Com que jo 'ls hi fet pujar desde *vivits*; per aixó, com vosté ja pot veure, no li planyo pera res el menjar al pastor: sempre faig anarli ab el morralet ple; y els bons resultats aixís són inmillorables. De totes maneres, com que lo que més convé és tenirlos sempre contents... pera el día que 'm convingui portarlos al sacrifici...

—Veig que vosté las entén totes, senyor Ventureta... Ah! ¿y aquellas figuras que van de senyor?

—¡Oh, aquellas figuras! Tal com vosté las veu, representan que van a complimentar un acte de conciencia respecte a uns llibres *extraviats* que van reapareixe per art d' encantament.

—Ah! *ya*. ¿Y aquella altra figura, ab cara de *tant-se-me'n-dona*, que allí, al mitj de aquella pineda, está llegint el diari, qui és?

—¿No 'l coneix? Es el meu jotglar.. el meu bufón, el meu pallasso; millor dit: la meua cobertora.

—...Está be, allí més amunt, aquell gosset empaytant un conill...

—Sí; és el gosset de Sans, que sempre está pera *bordar*; mes, a pesar de que corra tant, com vosté mateix ja pot veure, may agafa res.

—Deu ser un gos petener... ...¡Ah! ¡quina mon-tanyas-més cobertas de neu! ¡ni la Manxuria!

—Nea?... Ca! Es la *brometa*, dich, la *bromera*, del xampany vessat en las nostras *juergas*...

—¿Y aquella colla de figuretás, que tot just es veuhén; y qu' están ab els brassos alsats?...

—Es el *poble* que demana *bou*.

—Y n' hi donan?

—Ja ho crech! ...Per més, que are ja no 'n menja, y jo tampoch.

—...Encare no me'n-había adonat de aquella figura que, tota tristoya, está ab la má al pit.

—Sí: ab *la diestra en el corazón*, que se acostuma a dir... ¿vritat?

—...¿Y aquellas altres figuras més grossas que ab

gran dalit sembla que vulguin pujar las escalas de la Casa del Poble?

—Són els que hi han entrat de fresch, que tot ho treuen de pollanguera. Calculi que fins els armaris dels gegants han regirat...

—¡Quín modo de fer dissapte!

—Explíquimho a mi!

—Em dispensará, senyor Ventureta: veig que ja és molt tart y encare queda bastanta cosa per veure. Per Cap d'any, si Deu vol, ja tornaré; ab els nens y tot.

—Com vosté vulgui, senyor Llop. Ja sab que...

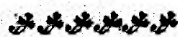
—Sí... Per avuy ja n' hi ha prou; además, si no anava a casa d' hora, trobaria el rostit fret y l' ápit mústich, ...y la Dionisia em cridaria, ab rahó de so-bras, perque las criaturas s' adormen... y sense jo no podrian fer cagar el tió...

—Es natural... és natural...

—Escuso dirli res més. Senyor Ventureta, bona nit tingui.

—Fins a la vista, senyor Llop.

LLENYATAYRE

NADAL

LA TRADICIÓ

Mitja nit molt a la vora,
sentirás una armonía
que de goig t' endolcirá;
veurás, al se en aquella hora,
tanta llum com dona el día
quan esclata l' endemà:
Las poncellas de las rosas;
els capulls de flors boscanas,
las coroles dels jardins,
esclatarán alashoras
com jamay olors mundanas
han trobat en sos destins.

Descendeix allavors Deu a la terra
per redimir al mon de tanta guerra.

EL FILOSOF

Quan las dotze molt a vora
de la nit haurán tocat,
veurás, al se en aquella hora,
naixe 'l vici a la ciutat.
Els burdells y las orgías
obrirán mágichs salons
y las negrás alegrías
surtiran per tots cantons.
Cossos bruts, ab narcotisme
trobarás arreure arreu,
y per tot l' anacronisme
rodará estúpida veu.
La puresa enfangissada;
l' honradesa, aprop del crim;
la virtut, abriagada
y l' honor caygut d' un cim.

Es que, llavors, l' home en sa ceguera,
ni al nom de Deu refrena sa carrera.

EL SOLDAT

No temen l' enemich.
companys de l' avansada:
Jo vetlló l' encontrada;
dormiu sense fatich;
Dormiu germans de sort:
feu somnis ilusoris de ventura
Lo goig tant breu ens dura
qu' hem d' apurá 'l recort!
Demà, en nostre camí,

quí sap si per cad' hui hi haurá una llosa?

¡Cara donchs, al destí:

Las sombras de la mort no 'ns fassin nosa!

¡Pobre soldat capdal:

Per tu no's teu lo símbol del Nadal!

EL POETA

¡Vint anys de ma vida,
Nadal de mon cor!
No 'ls veig; en va 'ls crida
la veu del recort.

Volaren lluny, molt lluny. Sa imatge pura
rauleixo en la memoria,
y 'm fa brollar una llàgrima perjura
l' intimitat penosa d' una historia.
Retorneu, donchs, avuy, a mon cervell,
prechs infants de ma terra:
¡oh fe, si és que me 'n queda una desferra,
projecta sobre mí lo teu destell!

Lo Nadal del trovayre
avuy no'l puch cantar:

Una nau atrevida y embruixaire
me'l robá ran del mar.

¿Costas de mas anyoransas:
Rescataré aquells jorns?

¿O 's marcirán demà mas esperansas
del negre fat en l' insondable foní?

¡Oh Nadal, oh Nadal!

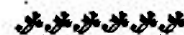
No se com benehirte:

mon cant podria occirte
ab estrofa infernal:

¡ton nom, lluny de ma terra, en fa tant mal!

J. CONANGLA FONTANILLES

(*Elegia de la Guerra.*)

Reliquiari

Present a l' aymada

Are qué estich tot sol vull pensá en tú; pera pen-sarhi eternament... si no t'esborras de ma memoria..., mes ¿que dich? esborrarte tu de ma memoria ho crech impossible... tan impossible, que fins podria esser que avans que ta imatge s' allunyés de mon exòtich pensament... podria esser que s' esborrés ma silueta de aquest mon...

Enardit per una febre eròtica, nit y día jo t' evoco, y quan apareixes per ma pensa... quan me llesas aquell somris tant escayent... quam em goytas ficsa-ment ab aquells ulls que a ben segur que si son tant blaus deu esser perque has goytat alguna volta potser al mar... potser el cel... quan exténs tos brassos per ampararme... rich pro molt!... el meu riure és el d' un boig que gosa...!

Vas dir un dia a tas companyas:—¿Qué deu tenir aquell jove, que sempre está tant tris?—¡Oh!—Tu vas contestar arronsant l' espatlla.

Mes are... escolta, que jo mateix t' ho diré: jó, fada de mos solituts, necessito viurer! pro pera viurer necessito tas miradas!... aixís com tots els sers de l' univers necessitan la llum del astre sol pera retor-nar a la vitalitat d' ahir, y per xo quan me llesas una mirada de aquellas tan ardents y plenas de vida, 'm vevifica y t' estimo encar molt més.

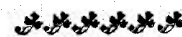
Quan els oronells se 'n vagin a cercar terras més càlidas y 't deixin el niu buyt, ¿qué no m' hi voldrias, si jo 'm tornés com ells y m' anés arredossar en aquell niu para veuret bet propet y parlarte ben baixet? Mol-tas ans traspasan eixa vila y s' troban el niu fet; més, jo, pobre de mí, ni se en quina teulada 'l puch posar!

Si és que m'estimas molt, quan me vegis y esti-guis entre amigas dissimula... pro no 't tornis roja; pro si és que rius ab ellas... senyal que de mi't burlas!

Y si t'escau, ab tota ma voluntat, reina del cor, copsa aquestas ratllas, qu'és mon present.

ANTÓN BENALET

Sitges, Desembre 1904.

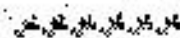

SOMNI

D' uns atmetllers florits a la fresca ombra,
tu y jo, sedents d' amor, vam reposar;
sentint, sota aquell cel d' estrelles blanques,
glatir els nostres cors enamorats.
Tot descansant toh cap en mas espatllas:
—¡T' estimo!—vares dir-me sospirant...
y llurs llavis, en bes interminable,
un cántich amorós van enlayrar.

Mes ay! soptadament vaig despertar-me,
ferint-me ab sa claror la realitat.

L.L. B.

Il·lustració Catalana

REGALA una edició monumental, il·lustrada per Xiró, del poema de Mossèn Verdaguer
L'ATLÀNTIDA

Surt cada diumenge.—Un any 30 ptas. Mitja any 15'50. Tres mesos, 8.—Mallorca, 287: Barcelona

El problema de las subsistencias

El nou ministeri, segons ha declarat al constituir-se, «se preocupa de la qüestió de las subsistencias»; la minoria republicana cada cop que 's reuneix, tracta també de las subsistencias; en Romanones, pera fer la trabeta a n'en Canalejas, y aquet pera ferla a n'en Moret, de tant en tant parlan de las subsistencias y es dolen de la inacció del Govern en lo de las subsistencias. Y aixís el problema de las subsistencias va com una pilota d'una boca al altre, y roda pels diaris y passa y traspasa pels ulls dels llegidors, convertint-se de mica en mica en una frase feta, buyda, freda, estereotipada, en un de tants clixés que no diuen res, en un de tants llochs comuns com el món polítich fa ballar devant la indiferencia hostil dels ciutadans.

Som a Nadal, la festa de la familia, la festa del Naixement, símbol diví y finalitat humana suprema de la familia. Cada ovella cerca 'l redós de son corral. Al voltant del arbre aparatós, en l'estada senyorial, nodrit per totas las esquisitats de la moderna industria, al entorn del pessebre pintoresch de las nostras casas menestras, vora 'l rustech tió extés llepant la sendra de la llar pagesa, s'aplegan tots, grans y xichs: la mainada bulliciosa, la joventut enamorada, els fills casats, la mare manyaga y afanyosa, embellida per la aureola de la vida que ha florit y que ha granat; l'avi de testa fadigada, que un hivern interior enfredora... Un aire de festa passa pel món y el retorna. Els presents humils de la venerable soca centenaria que 'ls petits colpejan, las ricas ofrenas del arbre aristocrátich, son no res, però d'aquells divinals no son res que fan riure 'ls homes. La familia, devant de l'arbre simbólich de la vida, celebra ab ellas el culte de la eterna renovació, germinal, floreal y fructidor de la nostra humanitat.

Avans d'asseurens al ápat de Nadal pensem-hi un moment en lo que vol dir el problema de las subsistencias; pensem ab la puja esfereidora de tot lo que per viure y fer viuré als fills, a la familia, se necessita. Pensem ab els nostres germans que no tindran arbre de Nadal; ni tió, ni taula provehida... Pensem ab els que n'han tingut altres anys y que avuy la defeta dels negocis empobreix y aplega silenciosos al voltant d'una llar freda y solitaria. Pensem ab las privacions de mesos que un Nadal trist suposa, ab el neuliment de las generacions, ab la reducció creixent dels neixements, ab la pobresa de forsa física y d'energia moral, que deixan per rastre...

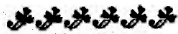
Deturem-nos també a pensar si hi tenim culpa, si hem fet tot lo que a la nostra má ha estat pera impedirho. No diguem: els cambis, els franchs, els drets d'entrada dels blats, pensantnos haverho dit tot pera tréurens la responsabilidad de sobre y tirarla demunt dels governs. Quan els governs son dolents és que 'ls pobles no han sabut o no han volgut donarsen de bons.

El blat y las llegums y tots els fruyts de la terra van al doble qu' en els demás païssos, porque aquí es cull poch. Y es cull poch perquè hi ha províncias enteras ermas y sense conreu. Aquesta immensitat de terra erma no troba brassos que la fecondin. Els pagesos, en comptes d'acudirhi a treballar-la, fugen, emigran cap a las ciutats o cap a terras estrangeras més venturosas, porque la sequetat els fa perdre las cullitas. Hi ha sequetat porque la tala dels boscos allunya la pluja y no s'obren canals pera aprofitar las ayguas dels rius que devallan cap a Portugal, deixant aixut y árit tot el sol d'Espanya; no's fan canals, ni's replantan els boscos, ni hi há cultura agrícola, porque la iniciativa del Govern may es manifesta en aquestas materias d'interés públich; els governs no's cuydan dels interesos públichs porque són governs de partit; que naixen d'un partit y serveixen els interesos del partit; y si 'ls governs són de partit és perquè nosaltres tots, els ciutadans, no 'ns cuidem de votar y formar governs que 's cuydin dels interesos comunals. L'arbre de la familia no té arrels independents; el

seu tronch empalma ab la soca milenaria de la Patria. Cuidantnos de casa y de la familia ensensem haverho fet tot, y no més ens adoném del nostre error quan els mals de la Patria invadeixen el clos sagrat de la familia y cauen sobre la nostra casa o sobre 'l cap de sers que 'ns són més estimats que la nostra propia vida.

Recordém-nos en a temps, y devant del Arbre de Nadal, devant del tió venerable de la nostra llar, fem propòsit de no oblidar may, de cuydar sempre, ab totas las nostras forsas, l'Arbre de la Patria!

ENRICH PRAT DE LA RIBA

Noticias

En la Junta general celebrada el diumenge passat en el «Casino del Prado Suburens» varen ser aprobadas las bases presentadas per la Comissió de socis, sobre 'l nou contracte de inquilinat, ab alguna petita modificació.

També va ser aprovat un altre contracte referent a la qüestió de las diversions.

Abdós projectes han de ser presentats al propietari del local, don Joseph Carbonell y Vidal, per si creu convenient donarhi la seva conformitat.

Després va procedir-se a la elecció dels individus que han de formar la Junta Directiva durant l'any 1905.

Verificat l'escrutini, doná per resultat la reelecció dels mateixos senyors que componen l'actual, y que habían de deixar els càrrechs a fi del present any.

El President, D. Bartomeu Misas, en nom de tots els companys de Junta, va agrair en gran manera la confiança que la societat depositava en ells; pero digué que creya que tals càrrechs habían de ser desempenyats alternativament per tots els socis; y que, además, tenint en compte que ja feya molt de temps que portan la carga, considerava de necessitat s'elegissen nous individus, repetint, de totas maneras, las gracias.

En vista de la decisió de la Directiva y sent hora ja molt avansada pera procedir-se en aquell mateix dia a novas eleccions, va acordarse qu'en la Junta general del dia 25 es verifiquin aquéllas, al propi temps que 's donará compte de la resolució del senyor Carbonell respecte a lo dels contractes.

Demà a la nit tindrà lloch en el «Prado Suburens» el ball anyal de Nadal.

En renyidissim concurs, y en virtud de sos mérits rellevants, ha sigut nombrat catedràtich de la Escola d'Arts y Oficis de Vilanova y Geltrú, el nostre estimat amic el jove ingenyer D. Anton Robert y Rodríguez, a quin felicitem coralment, aixís com també a sa apreciable familia.

El dilluns passat va entregar l'ànima al Creador D.ª Maria Robert, viuda de Padrol; a quina familia enviém nostre apesarat condol.

La concorrencia, tant al enterro com al funeral, fou molt nombrosa.

Ha mort a Barcelona el conegut procurador de Tribunals don Manel Jacas y Vidal, descendent de aquesta vila y que comptava en la mateixa ab innumerable ssimpatias.

Rebi sa apreciable familia la expresió del nostre m's sentit condol.

Avuy, dis-apte, ha contret estat de matrimoni, a la iglesia parroquial d'aquesta vila, el nostre

distingit amic y colaborador don Félix Corominas ab la simpática y hermosa senyoreta donya Cinta Ferré.

Desitjem a la nova parella una interminable lluna de mel.

En el Santuari del Vinyet, el día de Sant Esteve a la tarda s'hi cantarà un Rosari pastoril.

El camaril de la Verge es trobarà obert pera els que tinguin gust de visitar-lo; lo mateix que 'l pessebre, qu'estarà tot il·luminat.

Com ja varem anticipar en el número passat, demà a la tarda la companyia dramática «Lo Rebrot» representarà en el teatro del «Prado Suburens» el drama en tres actes, del Adrià Gual, «Misteri de dolor».

Per fi de festa es posarà en escena la divertida comedia en un acte «Mil duros».

En dita funció hi pendrán part las simpáticas actrius senyoras Salvador.

Hem rebut un tomet de poesias del novell escriptor En Santiago Vinardell, titulat «Plomas y bolvas».

En tot el llibre, en el que hi ha posat un encertat prólech el nostre distingit amic En Ramón Surinach Senties, s'hi descobreix el cor tendre del poeta, que viu enamorat del camp, la montanya y el mar.

Totas las composicions d'En Vinardell produeixen una melangia qu'entra a dintre del ànima, trobantse escrites en un llenguatge florit y molt correcte.

Recomanem el llibre als nostres llegidors, perquè verdaderament val la pena de posseir-lo.

Sembla que alguns jovers de bon humor tractan de representar una funció de Ignoscents en la que s'aludeixin certs personatges toca-timbales qu'en aquesta localitat gosan de gran fama per las sevas poca-solta y poca-substancia com també pe'l seu róssech ab el *Senyor dels ulls de poll*.

El día de Sant Tomás van ser molts els sitgetans que van anar a comprar el tradicional gall a la simpática població de Vilafranca del Panadés, en la que s'hi celebrava fira.

Els caps de virám es pagavan molt cars.

Segons rumors, sembla que a causa de haber presentat cert rahonable document al director de la Banda del Prado alguns dels professors més adictes y la forma en que aquell ha obrat respecte aquéts, regna bastant descontent entre 'ls mateixos.

El mohiment de viatgers y mercancias en la Estació del ferro-carril d'aquesta vila, durant el passat mes de Novembre, és el que segueix:

Bitllets ordinaris: 1.ª, 30; 2.ª, 106 y 3.ª, 794.—Anadas y tornadas: 3.ª, 194.—Especials senzills: 2.ª, 343 y 3.ª, 856.—Militars: 2.ª, 1 y 3.ª, 34.

Total bitllets despatxats: 2,358.

Fusta: 16,945 kilos; grans y conservas, 170 id.; despallas de tota mena, 4,302 id.; garrofas y altres, 15,177 id.; llegums, 1,045 id.; teixits, confeccions y calsat, 15,578 id.; vins, 22,869 id.; varis, 45,925 id.; y Servey Companyia, 16,013.

Total mercancias: 138,022 kilos.

Noticias Relligiosas

Demà, a dos quarts de sis, es cantarà la Missa del Gall; a las deu ofici solemne y a las cinch de la tarda Rosari y solemnes vespres.

Dillúgs es celebraran las missas a las horas de costúm dels demás días festius; a las deu Ofici y a las tres de la tarda Rosari pastoril al Vinyet y besamans a la Verge.

IMPREMPTA MAGUNCIA: PALLA; 6; BARCELONA

Dr. Ferrer

Enfermetats de la pell y del cabell. Alumne dels Hospitals de Berlín París. Claris; 30, primer (junt Granvia) Barcelona: De 11 a 12 y de 2 a 4

DINER

Es presta a primera hipoteca
y ab tota reserva.

Rahó: Carrer de Sant Pau, 19
VILANOVA Y GELTRÚ

ABONO INDIANO VEGETAL

pera tota mena de cultius y en particular pera
Verduras y Fruyas primerencas

Reconegut per eminents agricultors
y agrónoms de diferents països d'Europa

El més económic y práctic de tots
els adobs coneguts avuy día

REPRESENTANT EN AQUESTA COMARCA:

Antón Carbonell -- SITGES

Pastillas Morelló

Obren per inhalació dels agents antisséptichs y
balsámichs que desprenen a mida que van disol-
ventse en la boca. — Curan *refredats, tos, catarrros,*
asma, bronquitis y demés afeccions de l'aparell
respiratori. — Indispensables als que han de cansar
la veu y als qui llurs ocupacions els obliguin a
= = = sofrir canbis de temperatura. = = =

Es venen a casa tots els apotecaris

**Treballs econòmichs
pera'l Comers
y la Industria**

**Imprempta
Maguncia**

MATERIAL MODERN PERA OBRAS, REVISTAS, &
* ESPECIALITAT EN ESQUELAS MORTUORIAS *

Despatx: Palla, 6, entressol
— Barcelona

GRAN RELLOTGERIA Y JOYERIA EL REGULADOR

INMENS ASSORTIT EN OBJECTES PROPIS PERA REGALOS

Carme, 1, y Rambla Flors, 37; Barcelona

Camisería y Corbatería

Carrer Boquería, 32 * Barcelona

Gran assortit en camisas
corbatas, mocadors
y tots els articles
pertanyents an aquest ram

Gran baratura en els preus

La Camisería que ven més barato a Barcelona

ESPECIALITAT EN CAMISAS A MIDA

Gran Taller de Sastrería de Antoni Martí

Corts Catalanas (Granvia) 638, 2.º, 1.ª: Barcelona

Inmens assortit en géneros de Hivern

Elegancia y pulcritud en el corte. Gran novetat

Especialitat en abrichs de senyora

PREUS SENS COMPETENCIA

GRAN OCAÇIO: Venta de 17 casas, pessas de terra, ceps americáns y prestams de diner.

Las casas están situadas al carrer de Bonayre, Aygua, Jesús, Sant Bartomeu, Sant Francisco, Sant Pere, Sant Sebastia y Plassa de la Industria.

Es ven una pessa de terra situada molt aprop de aquesta vila y una gran propietat dintre aquest terme municipal.

Venda de ceps americáns de totes classes, procedents dels més acreditats viviers.

Prestams de diners a primera hipoteca.

Per negociacions dirigirse a D. Joan Llopis Milá: Carreró de Can Fals.—Cap de la Vila.—SITGES

Establiment de Robas y Sastrería de

Vilanova y Geltrú

Francisco Ricart

Progrés, 8 y 10, y Sant Pau, 13 y 15

SUCCESSOR DE BARCELO

Lo reduhit dels preus y lo extens del assortiment en

Novetats pera la temporada d'hivern

converteixen aquesta secció en una verdadera actualitat de tots els moments.

Pera donar una idea d'aquesta extremada baratura, cal fer sapiguer que'n la casa FRANCISCO RICART es troban en venda.
¡¡Tratjos de llana pera senyor, confeccionats, desde 7 duros!!